

Membru corespondent al Academiei Oamenilor de Știință din România,
Profesor la Universitatea Transilvania din Brașov,
Cercetător asociat la Academia Română -
INCE/Centrul de Economie Montană și Centru de Biodiversitate Agro-Silvică,
Vice-președinte Comisia de Montanologie a
Academiei de Științe Agricole și Silvice „Gheorghe Ionescu - Șișești”

BIOARMONISMUL, DE LA TEORIE LA O IDEOLOGIE DE VIITOR

**(monografie prin culegere de texte, noi sau revizuite,
actualizate și adăugite)**

**Editura CLARION Brașov
2019**

C U P R I N S

Cuprins	5
Content	8
Abstract.....	11
Lista figurilor.....	13
Lista tabelelor.....	15
Lista abrevierilor.....	16
INTRODUCERE.....	19
Partea I - TEORIA BIOARMONISMULUI.....	27
CAPITOLUL 1.	
Ideea de bioarmonism în relație directă cu structura planetară.....	27
1.1. Modelul „Planetei vii” și evoluția înțelegerei echilibrului planetar.....	28
1.2. Concepte care conduc spre o nouă abordare paradigmatică și la definirea ideii de bioarmonism.....	33
1.2.1. Semantica noțiunii de „ <i>bioarmonism</i> ”	35
1.3. Specificul teoriei bioarmonismului bazat pe generarea unui cadru ontologic revizuit..	37
1.3.1. Informația (I) ca bază de abordare conceptuală în bioarmonism.....	40
1.3.2. Echivalența existențială a componentelor ontice în spațiu timp.....	45
CAPITOLUL 2.	
Obiectivele teoriei bioarmonismului în relație cu <i>Realitatea percepță</i>	49
2.1. Pași în modelarea Realității prin Teoria Bioarmonismului.....	49
2.1.1. Structurile modelului <i>Realității</i> pe principii bioarmoniste.....	50
2.2. Remodelarea dizarmoniilor principale din diagnoza Realității actuale.....	54
2.3. Direcția de evoluție a societății abordată prin noua paradigmă.....	56
2.3.1. Elemente ale tranziției spre Societatea Cunoașterii prin teoria bioarmonismului	57
2.3.2. Tranziția de viitor înspre Societatea Conștiinței.....	60
CAPITOLUL 3.	
Principiile și aplicațiile Teoriei Bioarmonismului.....	63
3.1. Dinamica procesului conceptual de „ <i>bioarmonizare</i> ”.....	63
3.1.1. Legea infogronică.....	65
3.1.2. Bioarmonismul tratat la nivelul psihologic și spiritual.....	72
3.1.3. Bioarmonismul componentă a biosofiei.....	78
3.2. Principiile pragmatice ale Teoriei Bioarmonismului.....	82
3.2.1. Principii ale bioarmonismului pe linia educației, generatoare de <i>cunoaștere</i>	82
Partea II - BIOARMONISMUL, CA DOCTRINĂ ȘI IDEOLOGIE POLITICĂ.....	85
CAPITOLUL 4.	
Specificul doctrinei și ideologiei bioarmoniste în raport cu alte tipologii politice.....	87
4.1. Poziționarea doctrinei și ideologiei bioarmoniste.....	88
4.1.1. Intersecția „viului” cu politica prin biopolitică.....	89
4.1.2. Ecoliberalismul, componența „verde” a liberalismului.....	89

Respect p	4.1.3. Ecologismul politic, o componentă reformată a bioarmonismului.....	91
4.2.	Premise privind aplicarea Teoriei Bioarmonismului în politică.....	95
4.2.1.	Cerințe ale lumii de azi pentru o nouă doctrină cuprinsătoare	95
4.2.2.	Premise ale genezei bioarmonismului în România.....	98
4.2.3.	Politica bioarmonistă.....	100
4.2.4.	Specificul doctrinar și ideologic al bioarmonismului.....	103
4.2.5.	Functiile ideologiei bioarmoniste.....	105
4.2.6.	Aplicarea elementelor de noutate ale ideologiei bioarmoniste.....	106
4.2.7.	Conceptul de dezvoltare în abordarea bioarmonistă.....	107
4.3.	Pilonii de bază ai ideologiei bioarmoniste.....	108
4.3.1.	Pilonul economic al ideologiei bioarmoniste.....	110
4.3.2.	Pilonul managerial al ideologiei bioarmoniste.....	111
4.3.3.	Pilonul educațional al ideologiei bioarmoniste.....	112
4.4.	Principalele trăsături ale politicii bioarmoniste.....	116
CAPITOLUL 5.		
Scurtă diagnoză a principalelor grupe de dizarmonii generate de activitățile umane		119
5.1.	Dizarmonii generate de activitățile economice actuale.....	119
5.1.1.	Agresiune prin supraexploatarea ecosferei.....	119
5.1.2.	Agresiune prin poluare.....	120
5.1.3.	Agresiune prin dezechilibre ale peisajului teritorial.....	121
5.1.4.	Agresiune combinată prin impactul deșeurilor.....	122
5.1.5.	Agresiune prin manipulare politică.....	127
5.2.	Dizarmonii generate de activitățile economice de perspectivă.....	130
5.2.1.	Economia informațională.....	131
5.3.	Dizarmonii generate de schimbările și adaptările de mentalitate ale oamenilor.....	132
5.4.	Dizarmonii generate de tipologia organizării socio-politice.....	134
5.4.1.	Disfuncționalități și remedieri bioarmoniste la nivel european.....	134
5.4.2.	Dezechilibre demografice și armonizarea migrației.....	136
5.4.3.	Dezechilibre alimentare urmare a schimbărilor climatice.....	139
CAPITOLUL 6.		
Bioeconomia ca axă de bază în doctrina economică a bioarmonismului		141
6.1.	Bioeconomia în lumea contemporană.....	142
6.1.1.	Bioarmonismul și principiile bioeconomiei aplicate.....	143
6.2.	Modelul de bioarmonizare prin tranziția de la economia verde la economia albastră...	147
6.3.	Modelul de bioarmonism intelligent (<i>smart bio-harmony</i>) prin managementul integrat de tip „bio-eco-economie”.....	148
6.3.1.	Aspecte privind dezvoltarea teritorială prin managementul bioarmonizat al peisajului.....	148
6.3.2.	Bioarmonismul pe principii <i>bio-eco-economice</i> la nivel macro- și microeconomic.....	152
6.4.	Politica bioarmonistă în modelele de dezvoltare bioeconomică.....	155
6.4.1.	Procesul bioeconomic și dezvoltarea suastenabilă pe baze bioarmoniste.....	155
6.4.2.	Model bioeconomic <i>bioarmonizat</i> prin metodologii eco-energetice.....	159
CAPITOLUL 7.		
Politica bioarmonistă și modelele de management aferente		165
7.1.	Principii manageriale bioarmoniste în <i>industria 4.0</i>	165
7.1.1.	Managementul în era digitală.....	168
7.1.2.	Noi meserii, o nouă educație	169
7.1.3.	Industria 4.0 și conexiunea cu bioeconomia.....	169
7.1.4.	Industria 4.0 și conexiunea cu politica bioarmonistă.....	171

7.2. Modelul managementului pe principii bioarmoniste și coordonate ale economiei verzi.....	172
7.2.1. Bioarmonizarea managementului sistemelor mediu-economie.....	173
7.2.2. Economia verde și sustenabilitatea.....	174
7.3. Modelul managementului pe principii bioarmoniste și coordonate ale economiei albastre.....	177
7.3.1. Politica bioarmonistă în baza conceptului de economie circulară.....	178
7.4. Modelul managementului integrionic, un pilon al ideologiei bioarmoniste.....	180
7.4.1. Descrierea modelului de management integrionic.....	182
7.4.2. Dinamica managementului integrionic în cadrul politicii bioarmoniste.....	185
7.4.3. Strategia managerială în procesele de integrare pe principii bioarmoniste.....	187
7.4.4. Eficiența și eficacitatea în managementul integrionic prin politici bioarmoniste	190
7.5. Viziunea bioarmonistă și securitatea în pilotarea sistemelor complexe.....	194
7.5.1. Biosecuritatea și eco-bioetica în viziunea ideologiei bioarmoniste.....	199
7.6. Bioarmonismul în conturarea unui profil de țară pentru România.....	201
7.6.1. Aplicații de politici bioarmoniste la modelul de țară, în condițiile secolului XXI	203
Anexa 1 - Glosar - lista noțiunilor specifice.....	207
Anexa 2 - Instituții europene.....	221
Anexa 3 - Prognoza lumii în relație cu politica bioarmonistă.....	225
Anexa 4 - Propunere privind modelul de țară pentru României, în baza unei politici bioarmoniste.....	229
Bibliografie.....	233

Partea I - **TEORIA BIOARMONISMULUI**

Capitolul 1

IDEEA DE BIOARMONISM ÎN RELAȚIE DIRECTĂ CU STRUCTURA PLANETARĂ

„Atâta timp cât nu încetezi să urci, treptele nu se vor termina;
sub pașii tăi care urcă, ele se vor înmulții la nesfârșit”

Franz Kafka

Poate într-adevăr să existe o teorie unificatoare a mai multor concepte în ideea de armonizare ? Sau vorbim mai curând despre o himeră ? Mergând pe logica de principiu a lui Stephen Hawking (2014), par să existe trei posibilități: (a) Există într-adevăr o teorie integrată și unitară care va fi finalizată doar atunci când va exista un model matematic suficient de plauzibil din toate punctele de vedere, care să abstractizeze realitatea și să bioarmonizeze lucrurile, procesele și fenomenele la toate nivelele; (b) Nu se va ajunge la o finalizare certă, ci rămâne doar un șir de idei, concepte și principii care descriu lucrurile din ce în ce mai precis; (c) Nu există de fapt nici o teorie a bioarmonizării, astfel că aspectele și evenimentele se produc întâmplător.

Unii ar susține a treia variantă pe considerentul că cel din spatele evenimentelor ar fi Dumnezeu, care „stie” ce să armonizeze și ce nu. Alții ar susține a doua variantă, în ideea că mereu există un grad de incertitudine. Credem însă cu tărie că prima variantă stă în picioare, dată fiind Realitatea percepută astăzi, respectiv, modelul *Planetei vii* care nu poate fi contestat, dar și convergența multor concepte și triumful rațiunii umane de „*a nu ne tăia singuri creanga de sub picioare*” și de a salva viața pe Terra, toate fiind în favoarea primei variantei [Georgescu-Roegen, N., 1971; Commoner, B., 1971; Bohm, D., 1983; Barrow,J.D., Tipler,F.J., 1986; Fukuyama, F., 1992; Bucur, C., 2001 §.a.]. Dar aceasta nu oricum, ci prin creativitate, randament maximizat, echilibru și armonie și încă altele, care fac oportună apariția și existența unei *teorii a bioarmonismului*. Mai mult, înțelegerea și diversificarea teoriei de către cât mai mulți oameni va crește gradul de aplicabilitate, putând deveni în încrengăturile și ramificațiile politice de pildă, o doctrină în sine, o ideologie coerentă a bioarmonismului.

Pe scurt, ideile de bază ale formării teoriei, prin noi concepte integratoare, se referă la următoarele aspecte: - conștientizarea axei „*simplu - complicat - complex*” adică de la ordine (liniaritate) la dezordine aparent haotică (neliniaritate); - înțelegerea modelului și a structurii

Respect planetare și definirea teoriei bioarmonismului; - elaborarea specificului și a obiectivelelor generale ale teoriei; - încadrarea bioarmonismului într-un nou cadru ontologic; - consolidarea prin pași concreți în remodelarea realității prin *bioarmonism* (acționând asupra dezordinii, rezolvând cauzele ei, stările conflictuale, vizând armonia prin modelul fractal versus dinamica integrionică).

1.1. MODELUL „PLANETEI VII” ȘI EVOLUȚIA ÎNȚELEGERII ECHILIBRULUI PLANETAR

Imaginarea unor metode și modele de funcționare ce se desfășoară pe palieră aşa de diferite pentru a da coerență la anumite scări (atom, celulă, țesuturi, organe, organism, populație, specie, biocenoză, ecosistem, biom, ecosferă), devine de maximă importanță pentru echilibrul (geostazia) și starea de sănătate a mediului și a componentelor sale (sanogeneza ecologică sau ecosanogeneza), ca model pentru dezvoltare și pentru acțiunile antropice de maximă eficacitate sistemică, grefate pe modelul natural și complex precum cel al planetei Pământ - planeta VIE.

În prezent, mai mult decât niciodată, este crucială înțelegerea **geostaziei** - un proces de echilibru dintre biosferă și geosferă - având în vedere impactul socio-economic major al schimbărilor climatice și al evoluției noospherei [Munteanu,Fl., 2017]. Mai concret, geostazia (termen introdus de Bleahu, M, 1989), reprezintă un echilibru static al interacțiunilor desfășurate între geosferă și biosferă, ce asigură stabilitatea la scară planetară a parametrilor fizici și chimici în limitele compatibile cu viața. Face de fapt o analogie cu *homeostazia* organismului uman (proces de reglare prin care organismul își menține diferențele constante ale mediului interior între valorilor normale). Geostazia este rezultatul unei biogeofiziologii a cărei înțelegere este esențială în definirea politicilor de dezvoltare sustenabilă, mai ales acum în perioada unor oscilații climatice la scară globală.

Tinând cont că echilibrul planetar se bazează pe o dinamică neliniară în continuă mișcare, observăm mai degrabă dezvoltarea de procese în **echilibru dinamic** ale componentelor planetare la toate nivelele (și nu echilibru static, adică un anumit grad de antinomie față de homeostazie), ce reprezintă proprietatea HOMEOREZIEI privind starea sistemului (concept atribuit sistemelor dinamice care au tendința de a se reîntoarce la o anumită traекторie de desfășurare a evenimentelor). Tendința de menținere a unui *echilibru dinamic* (rareori devine static) ne conduce la ideea de a considera sistemul planetar mai degrabă în înțelegerea **GEOREZIEI**. De aceea în înțelegerea bioarmonismului vom vorbi mai ales despre **georezia planetară**.

Dar, pentru ca nivelul de înțelegere menționat anterior să se regăsească efectiv la un număr rezonabil de persoane, devine oportun de a conștientiza varietatea modurilor de gândire, mai ales în societatea românească. Ne referim la moștenirea „gândirii circulare” de ev mediu și, din păcate, încă prezentă cu precădere în mediul rural. Se gândește pe termen scurt, pe perioade ciclice, ca de exemplu între „Paști și Crăciun” sau până la..., sau de la... astfel de repere anuale. Devine obligatoriu saltul la gândirea pe termen mediu și lung, la relația cauză-efect etc., adică la „gândirea liniară” formată prin educația modernă, prin cunoștințele școlare clasice. Pentru a înțelege însă „Planeta vie” și modelul descris de ea,

devine obligatoriu încă un salt, și anume la abordarea fenomenologică și gândirea neliniară, care este în concordanță cu nelinearitatea Naturii, sau a Realității din jurul noastru.

Precizăm că distincția dintre *fenomenele liniare și neliniare* se găsește pretutindeni în domeniul științei și ingineriei. Deoarece ecuațiile liniare sunt mult mai ușor de rezolvat decât cele neliniare, o bună parte a cercetării actuale din diverse domenii este dedicată găsirii aproximărilor liniare a fenomenelor neliniare. Se consideră de-a lungul timpului că Natura, cu ecuațiile noastre, o putem înțelege și prezice, dar nu este nici pe departe aşa. Oamenii de știință ai sfârșitului de secol XIX nu înțelegeau două lucruri:(a) că legile simple pot avea consecințe impredictibile și (b) că simpla posibilitate de a reduce lumea naturală la legi simple nu implică posibilitatea inversă, de a o reconstrui, plecând de la aceste legi. Prima revelație a condus la teoria haosului, iar a doua a condus la teoria fenomenelor emergente pentru majoritatea fenomenelor observate. **Fenomenele emergente** sunt proprietăți ale sistemelor care apar din interacțiunea colectivă a componentelor acestora, proprietăți care nu pot fi prezise analizând doar structura sau comportamentul unui număr redus de constituenți supuși legilor fundamentale. De aceea în teoria bioarmonismului sunt luate în considerare concomitent aspectele sincrétice, sincronice și sinergice ale unui sistem complex, ce crează potențialul ce duce la emergență, la apariția nouului de ordin superior („bioarmonizat”).

Cu toate că fenomenele emergente sunt omniprezente în Realitatea percepță și, implicit, în știința contemporană, precizăm că acceptarea și înglobarea lor în structura modului de gândire (mai ales socio-politică) pare a se confrunta cu o rezistență invizibilă. Fascinația acestor fenomene le face un candidat excepțional pentru ideologia bioarmonistă a secolului XXI, iar includerea explorării lor în cadrul cunoștințelor fundamentale nu poate decât să lărgească orizonturile, evitând provincialismul temporal de care ne-am făcut vinovați în trecut.

Deși aparențele arată o diversitate imensă, totuși, în ultimă analiză, se decodifică procesele integrative și emergente, care conturează din ce în ce mai mult că viața pe pământ funcționează ca într-un „singur organism”. În acest sens, în contrast cu credința convențională că materia vie este pasivă în fața amenințărilor la adresa existenței sale, teoria bioarmonistă explorează ipoteza că spațiile de viață (*livingmatter*) de aer, ocean, și terestre ale planetei formează un sistem complex, care are capacitatea de a păstra Pământul ca un loc minunat al formelor de viață [Lovelock,J., 1987] și al geostaziei planetare în general [Munteanu, Fl., 2017], ceea ce este sugerat în figura 1.1.

În procesul de geostazăie planetară se pornește de la ideea de *ecosferă* ce înglobează întreaga lume și mediul ei de viață: atmosfera, hidrosfera și straturile superioare ale litosferei. Dar, din punct de vedere al ierarhiei nivelurilor de organizare ale lumii vii, apare că o necesitate separarea părții vii din biosferă sau din ecosferă de substratul său abiotic. De aceea, prin analogie cu biocenoza care, împreună cu biotopul ei, formează un ecosistem, s-a trecut la folosirea termenului de ecosferă în sensul de cel mai întins ecosistem de pe glob; partea vie reprezintă *biosferă*, iar mediul ei de viață *toposferă*. Fără a intra în detaliu, reamintim că *toposfera* cuprinde întreaga hidrosferă (învelișul de apă lichidă, solidă, gazoasă, care există pe glob), stratul superior al litosferei (învelișul solid de la exteriorul pământului cu adâncimea 0-30 km și 0-10 km sub fundul oceanelor) și stratul inferior al atmosferei (troposfera), adică aerul concentrat, el fiind rarefiat până la 3000 km ca pătură gazoasă continuă care înconjoară globul.

STRUCTURA PLANETARĂ - modelul fundamental -

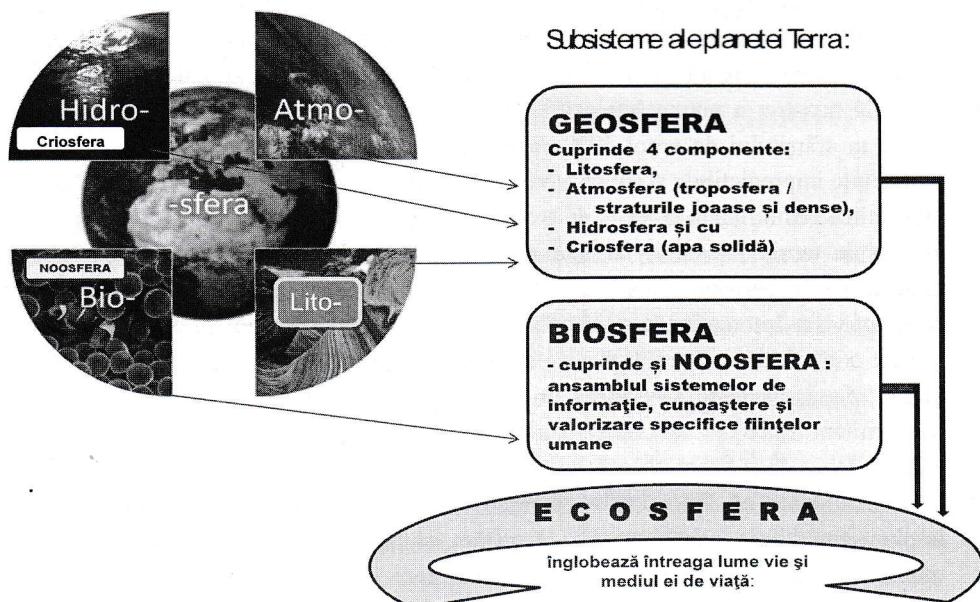

Fig. 1.1 - Componentele structurale ale Terrei, ca elemente de referință în înțelegerea bioarmonismului

Ceea ce este de prim interes pentru demersul de față este reprezentat de **biosferă**. Ea constituie **partea vie** din ecosferă, apărută mai târziu în evoluția planetei, care reprezintă un total al biomasei de circa 80×10^9 t (Agenția Europeană de Mediu); este caracterizată printr-o mare diversitate a organismelor (biodiversitate), iar de importanță deosebită este nivelul *noosferei* (cunoașterea omenirii) din cadrul biosferei (fig.1.2).

Structural și funcțional, Planeta Terra este un model de interconexiuni în echilibru dinamic și cu impact major asupra societății omenești. De aici și ideea de fond, și anume, de a „copia” Natura și georezia planetară, de a aprofunda revoluția biologică a Erei informaționale și, în esență, de a imagina noul model susținut de o doctrină și o ideologie politică specifică: bioarmonismul.

ECOSFERA ȘI SINGULARITATEA EI: NOOSFERA

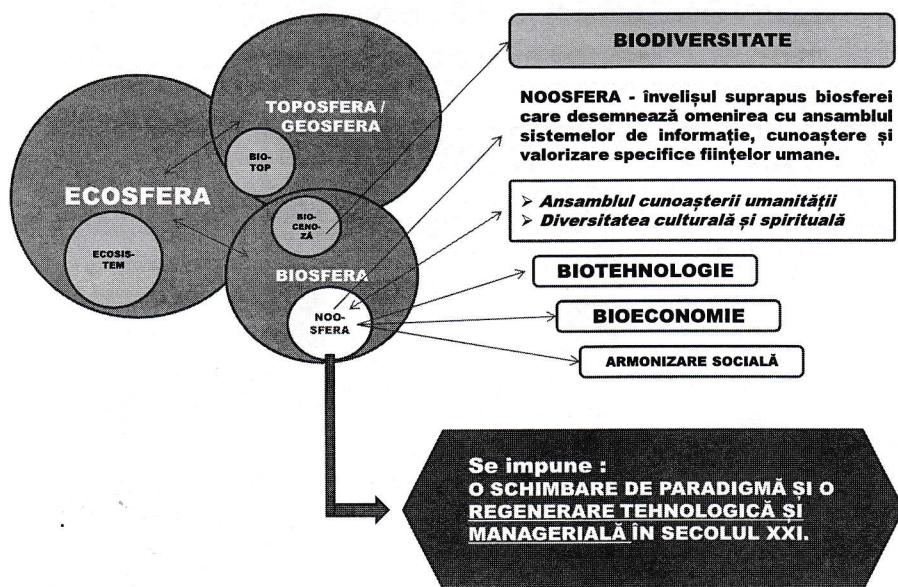

Fig. 1.2 - Noosfera - generatoare a schimbării de paradigmă și adaptarea la dezvoltarea specifică secolului XXI

În acest sens, în privința schimbărilor conceptuale, este cunoscut efortul omenirii și a guvernelor lumii de a rezolva marile probleme privind poluarea, schimbările climatice etc., prin implementarea grabnică, dar din păcate anevoiasă, a *conceptului de dezvoltare sustenabilă* (sau durabilă). Sunt încă multe controverse (mai ales din partea marilor poluatori SUA și China) din perspectivă juridică și finanțiară, dar chiar și din folosirea termenilor. De aceea, pentru a fixa corect elementele de *bioarmonizare*, considerăm util de a iniția o mai bună înțelegere a noțiunii de „sustenabilitate” și de cea de „durabilitate” (fig. 1.3).

Deoarece în general cauzele unui proces sau fenomen interesează în primul rând în vederea soluționării problemelor, constatăm că **paradigma bioarmonismului**, care poate fi regăsită bine implementată în ideea de dezvoltare sustenabilă, are menirea de a contribui la înțelegerea funcționării sistemelor complexe, mai ales de tipul *Mediu-Economie*. Ne referim la aspectele privind susținerea economiei (a activității umane în general) de către mediu, unde „bioarmonizarea” este prezentă în derularea **managementului** sistemului dat.

Managementul sistemic operațional este un proces prin care se organizează activitatea integrată a sistemului mediu-economie, se dezvoltă și se pun în aplicare planuri de acțiune, se alocă resurse și responsabilități, se stabilesc termene și se evaluatează performanțele privind *eficacitatea sistemică* și *eficiența economică a organizației integrate*, mai concret, pe principii bioeconomice se menține operaționalitatea producției în limitele parametrilor de calitate, cantitate și timp impuse de obiectivele fundamentale ale producției, pe termen scurt și mediu.

DEZVOLTAREA SUSTENABILĂ A LUMII – modelul general acceptat al procesului

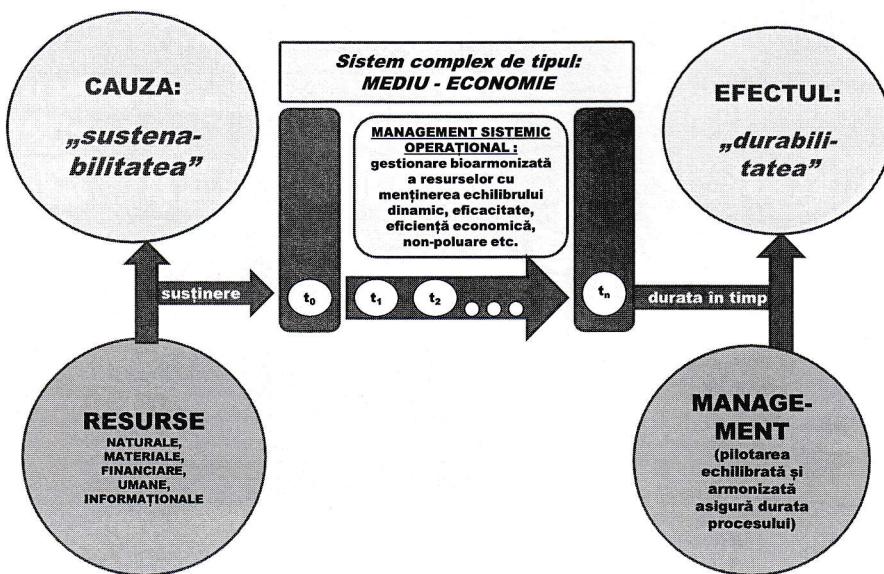

Fig. 1.3 - Sustenabilitatea și durabilitatea ca elemente ale procesului dezvoltării, cu abordare din perspective diferite, ilustrând cauzele sau efectele derulării procesului

Cele menționate conduc la concluzia că idea de *dezvoltare sustenabilă* este un pilon ce duce către geneza Teoriei Bioarmonismului, alături de alte concepte, după cum se va preciza ulterior.

Din altă perspectivă, se poate constata că înțelegerea procesului de *georezie planetară* (văzut în special ca *echilibru dinamic* al interacțiunii dintre geosferă, biosferă și *noosferă*) devine esențială în această etapă de evoluție a omenirii, etapă marcată de dizarmonii severe, de turbulențe socio-economice și de modificări climatice. Baza teoretică, inclusiv prin structurarea unor noi teorii, generate din numeroasele studii transdisciplinare asupra planetei Pământ văzută ca *entitate vie*, devine esențială în fundamentarea politicilor de dezvoltare sustenabilă, în special acum, în contextul unei economii globale eterogene, în care coexistă atitudini și viziuni generatoare de conflict și în perioada unor oscilații climatice la scară globală [Munteanu, Fl, 2017].

Schimbarea de paradigmă, pe care o propune teoria acestui demers, impune un nou mod de abordare în elaborarea teoriei, care însumează multiple concepte ce se regăsesc în zona de *inflexiune armonizată dintre analiză și sinteză*, ca principiu, respectiv dintre *fragmentare și agregare*, sau dintre : FRACTAL și INTEGRONIC.

Metodologia analizei FRACTALE - un fractal („spart”, „fracturat”) este o figură geometrică fragmentată sau frântă care poate fi divizată în părți, astfel încât fiecare dintre acestea să fie (cel puțin aproximativ) o copie miniaturală a întregului [Mandelbrot,B.B.,

1982]; se regăsesc ușor fractali în natură, în realitatea biologică a viului și vieții („bio-”, „bios-ul”), în societate și artă, devenind baza de *analiză* a proceselor și fenomenelor, inclusiv a celor neliniare (exemplu în managementul peisajului / landscape management: *modulizarea* agricolă și urbană și.a.).

Metodologia prin demersul INTEGRONIC, (integronică, engl. *integronics*) este știința coexistenței sistemelor, bazată pe teoria generală a integrării, care studiază procesele de integrare și elementele lor componente, respectiv sistemele integrate; metoda reprezintă practic un proces de *sinteză*, printr-un flux de integrări multiple care în condiții speciale (sincetice, sincronice, sinergice) duc la efecte emergente, cu apariția noului de ordin superior (exemplu la nivel individual: procesul integronic este regăsit în cazul apariției genei care a dus la dezvoltarea neocortexului în creierul speciei umane, reprezentând emergența spre geneza inteligenței; un alt exemplu de dinamică integronică de bioarmonizare este saltul de la *Inteligенță* la *Înțelepciune* / înțelepciunea presupune un proces continuu specific fiecărui individ, adică nu se transmite, nu este ereditară, ci dobândită).

Modelul (intuitiv) al unei societăți ce tinde, prin integrare multiplă și emergență repetabilă în spirală ascendentă, spre armonie holistică și perfecțiune, caracterizează ceea ce am putea denumi „*societatea integronică*”, ce poate exista la nivel local, regional, continental sau mondial, ca o componentă a politiciei bioarmoniste.

Dinamica integronică este practic omniprezentă la nivel supraindividual (populație, ecosistem, sisteme mediu-economie, sisteme socio-economice etc.) și, fără a intra în alte detalii metodologice, menționăm că principiile științei sistemelor complexe (cum sunt de pildă teoria grafurilor și ciclurile Hemiltoniene) constituie metode de lucru și de cuantificare în aplicarea Teoriei Bioarmonismului. Sunt descrise metode de evaluare a dimensiunii fractale. Noutatea metodei, după Cornelia și Florin Munteanu (2017), constă în modul în care se calculează un scalar a cărui valoare devine o caracteristică extinsă asupra întregii colecții de date analizate. Elaborarea unei metodologii specifice de cercetare a fenomenelor astro-bio-geofizice „împletite” cu cele socio-culturale și economice aduse prin contribuția Omului, care să includă „informația” ca dimensiune ontologică (introdând legătura informațională), va impune elaboarea de tehnici și metode de analiză multiparametrică a meta-bazelor de date acumulate prin agregarea măsurătorilor realizate la scară globală. Cuantificarea nivelului de bioarmonizare presupune reproiectarea echipamentelor de cercetare pentru a surprinde și caracteriza fenomene neliniare, procese de rezonanță haotică, cuplaje în sisteme iararhizate și de tip rețea.

1.2. CONCEPTE CARE CONDUC SPRE O NOUĂ ABORDARE PARADIGMATICĂ ȘI LA DEFINIREA IDEII DE BIOARMONISM

Relația integrată geosferă-biosferă-noosferă este gândită astăzi din perspectiva unei abordări *structural-fenomenologice*, *multi-* și *trans-disciplinare*, bazate pe triada ontologică: *Informație-Energie-Substanță/Materie*. Un pas important 1-a impuls academicianul Mihai Drăgănescu (1979b), care a structurat „ortofizica”, ce poate fi văzută ca unul din cele mai generale modele ale Universului. Pornind de la triada Informație, Energie, Materie și postulând o existență profundă („ortoexistență”) din care realitatea fizică se naște, Drăgănescu (1985; 2007) conturează un mod original de a înțelege apariția și evoluția materiei de la cea

anorganică la cea cu conștiință. Precizăm că ortofizica își găsește utilitatea în stimularea creativității privind designul unor experimente concrete capabile, pe de-o parte, să verifice însuși modelul propus, dar și să genereze **străpungeri** în domeniul tehnologiei (în special în mechatronică, nanotehnologie, tehnologia vidului). Întreaga construcție intelectuală, coerentă și unitară, asează într-o lumină nouă, mai aproape de abordarea științifică și studiul sistemelor complexe în relație cu revoluția biologică, generând IDEEA DE BIOARMONISM.

Un pas esențial în acest demers conceptual îl are integrarea teoriilor, modelelor și tehnicilor de măsurare oferite de **Știința Complexității** [Munteanu,Fl., 2016]: *Teoria sistemelor disipative, Teoria haosului determinist, Teoria bifurcațiilor, a Geometriei Fractale și Rețelelor Neurale, de știința Computațională și evident Neuroștiințe la nivelul complex al organismului.*

Neliniaritatea naturii a fost studiată și din perspectiva curgerii fluidelor, ceea ce aduce o lumină nouă în diversitatea conceptelor participante la ideea generală de bioarmonism. Ne referim la **Legea Constructală** care se referă la un fenomen universal din natură: *generarea configurațiilor de curgere* [Bejan, A., Lorente S. 2010]. Se arată că atât prin organismele vii, cât și prin structurile fizice neînsuflețite circulă felurile fluide (apă, aer, sevă, sânge, fluxuri electrice și calorice), care în tranzitul lor au tendința de a curge mai ușor, pe căi de mai mare acces. Legea spune că, „*pentru ca un sistem macroscopic de mărime finită să supraviețuiască în timp, configurația sa trebuie să evolueze astfel încât să ofere cel mai bun acces pentru curenții care curg prin el*“ , ceea ce reprezintă în opinia noastră un proces bioarmonizat. Aceasta mai cu seamă dacă o asociem cu *georezia planetară*.

În contextul celor menționate precizăm că în biologie, ne-am obișnuit cu gândul că supraviețuiește întotdeauna organismul cel mai bine adaptat. Dar „cel mai bine adaptat“ are, din perspectiva legii constructale, un sens fizic clar: este acel design animal în interiorul și exteriorul căruia curenții curg cel mai ușor, iar curgerea locomoției animale este cea mai eficientă, asigurând funcționarea „motorului viu“ cu un consum mai mic de energie, deci de hrana. Considerăm că este unul din exemplele elovente în ceea ce privește ideea de bioarmonism.

Dar pentru studierea structurilor arborescente bazate pe principiul enunțat mai sus (în 1995) și aplicat la diversele aspecte ale sistemelor complexe este necesar a avea cunoștințe de geometrie fractală. De aici, fără însă a intra în detalii tehnice, se va face joncțiunea cu analiza fractală cu aplicații potențial și în Teoria Bioarmonistă.

Numeiroase alte concepte, principii și reguli care au apărut de-a lungul timpului, arată preocupările aprofundate privind **decodificarea** misterelor lumii vii și a vieții în general, în complexitatea tulburătoare și puțin înțeleasă, mai ales în relație cu omul și cu societatea, cu evoluția civilizației umane [Granovetter, M., 1985; Ginman, M., 1988; Baltasiu, R., 2002; Albrecht, K., 2007; Bădescu, I., Baltasiu, R., Bădescu, C., 2011 și a.].

ELEMENTE CONCEPTUALE PENTRU UN NOU MOD DE ABORDARE A LUMII ÎN CARE TRĂIM

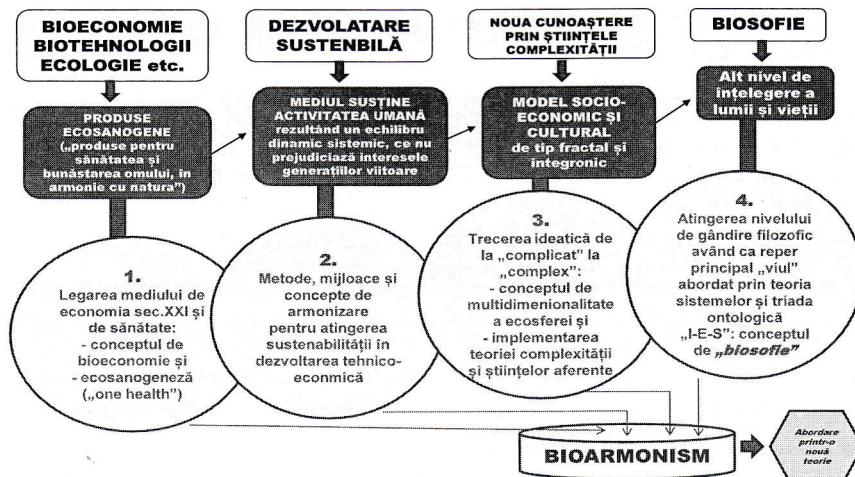

Fig. 1.4 - Grupele conceptuale cu impact pragmatic semnificativ care conduc spre susținerea și coerenta Teoriei Bioarmonismului

Dintre toate acestea, în opinia noastră, 4 grupe conceptuale au un impact major în procesele de armonizare sistemică, având ca factor comun Viul (*bio*) și Viața complexă (fig.1.4).

1.2.1. SEMANTICA NOTIUNII DE „BIOARMONISM”

Înainte de a detalia elementele teoriei, este oportun de a analiza o serie de aspecte ce vizează semantica și definirea noțiunii de „BIOARMONISM”:

BIO- (BIOS-ul) – „viață, ființă vie”. ♦ gr. bios „viață” > fr. bio-, germ. id., engl. id., it. id. > rom.;

Bio - diminutivul provenit din biologic - : referitor la biologie, știința naturală care studiază viața și organismele vii. (1). reperul fundamental al lumii la scara dezvoltării actuale întruchipând viul și viața după modelul neliniar al Naturii; (2). în informatică BIOS-ul este un software de nivel scăzut, fiind primul program ce rulează atunci când se pornește calculatorul.

ARMONISM -

- *sensul initial*: ARMONÍSM s. v. *fourierism*. = FOURIERÍSM s.n. Doctrină socialistă utopică franceză din prima jumătate a sec. XIX, care critica orânduirea capitalistă și preconiza crearea societății sociale prin propagarea pașnică a ideilor cu privire la noua formă de organizare a producției sociale; falansterianism, garantism. [Pron. *fu-ri-e-*. / < fr. *fourierisme*, cf. Ch. Fourier – socialist utopic francez]. substantiv neutru *fourierism*.

- **sensul actual propus: ARMONISM**, în înțelesul actualei abordări de sec.XXI = Idee bazată pe metode și mijloace de punere în acord a părților cu întregul, astfel că elementele (de valoare, de ierarhie, etc.) să se potrivească și să fie în concordanță cu diversitatea echilibrată a Realității și cu holismul pe nivele sistemiche integrate.

Vorbim deci despre o noțiune nouă care reprezintă *cu totul alt fel de armonism* (precizăm că NU ne referim nici la ideea de „neo-armonism” pentru că nu este un nou armonism utopic cu valențe preponderent sociale și colectiviste), astfel că prin alăturarea prefixului „*BIO-*,” ca particulă pusă înaintea cuvântului cu înțelesul actual de „*ARMONISM*” să formeze un alt cuvânt cu o originală aură semantică, și anume: *BIO+ARMONISM*, cu definiția din caseta de mai jos.

BIOARMONISMUL este noțiunea cu sens cuprinzător privind diversitatea echilibrată a *Realității* și organizarea holistă a societății, bazându-se pe metodologia specifică de punere în acord a părților cu întregul în ideea înțelegerii lumii (ca parte și ca întreg) în raport cu modelul complex al Naturii, având ca reper esențial *Viul* („bio”) și *Viața* cu conexiunile și modelele economice și socio-culturale contemporane, specifice revoluției biologico-informaționale și a dinamicii ei spre noi forme de viitor.

Noțiunea de bioarmonism poate dezvolta o teorie aplicabilă lumii de azi, conștientizând Realitatea într-un mod specific. Prin urmare, **dinamica bioarmonistă** se referă metodologic și pragmatic la noua abordare prin *răsturnarea piramidei inverse actuale spre piramida modelului sustenabil al deceniilor viitoare*. Se parcurge de fapt acum o perioadă de tranziție de la societatea biologico-informațională și a revoluției a 4-a industrială, spre Societatea Cunoașterii, cu cicluri și fluxuri bioarmonizate (fig. 1.5).

SCHEMA BLOC A CICLURILOR BIOARMONISMULUI

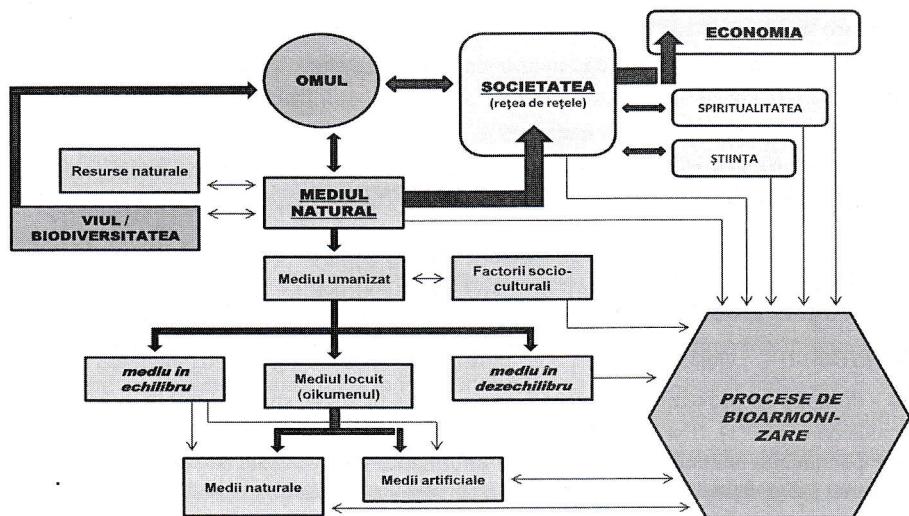

Fig. 1.5 - Influența omului pe linie de bioarmonizare asupra elementelor și ciclurilor sistemiche, cu aplicații la nivel local și individual, de grup sau național și global, sau al civilizației în ansamblul ei

Trebuie menționat că diferența dintre *empirism* și *teorie* este uriașă, e ca diferența dintre alb și negru, dintre viu și nevius. Însă ambele sunt necesare, ambele sunt metode de proiecție a naturii, a viului, vieții și societății umane în ansamblul său și fără ele nu există